

til Sogneraadets Formand — eller til Politimesteren i Kjøbstaden — og sige: Her er denne Hund; hvem tilhører den, måa Sogneraadet, der dog har megen Indtægt af disse Hunde, selv om det kun har faaet 1 Mk. for Tegnet, kunne gjøre saa Meget, at Formanden for 8 f. sender et Bud til Hundens Eier og lader ham vide, hvor hans Hund er. Han maa da inden to Solemærker komme og faae Hundene, og der er altsaa kun spildt 3 Mk. paa den, hvilket endda kan forvindes, men 14 Mk. er for galt. Naar den ærede Ordsfører siger, at der kunde komme en Hund fra Stagen, og naar han spørger, hvorledes Sogneraadets Formand skulde kunne opløse den, svarer jeg, at der ogsaa kan komme Hunde fra Stagen, naar Bestemmelsen affattes paa den Maade, Udvalget foreslaaer. Er Hundene kun esterlyst paa den brugelige Maade, nemlig ved Kirke- eller Sognestævne, eller hvorledes det nu skal være, kommer Efterretningen derom heller ikke til Stagen; det er ikke kommet udenfor Sognets Grændser, at en Hund er optagen, og der er endnu mere Rimelighed for, at den Bedkomende uden Maade kommer til at bøde sine 14 Mark i Forpleiningspenge, naar den Hund, som han maastee optager om Mandagen, er fra et fremmed Sogn, medens han først kan opløse den om Søndagen; han skal da efter Lovens beholde den i 14 Dage og har saaledes den Fornøjelse at give 14 Mark til foruden det Tab, han har lidt. Det forekommer mig derfor, at det er begrundet paa en praktisk og hensigtsmæssig Udførelse af Udvalgets Tanke, naar jeg i mit andet Forslag har foreslaaet, at Oplysningen skulde stee gennem den Dvirighed, der findes paa Stedet, hvorefter man kunde tænke sig, at Sogneraadets Formand f. Ex. henvendte sig til Sognefogden og lod ham politimæssig meddele Hundens Herre, at Hundene var tilstede, og hvor den var at finde; jeg synes, at det er i fuld Overensstemmelse med Grundtanken i Udvalgets Tanke, at dette Forslag vedtages. — Naar jeg endelig i mit tredje Forslag har foreslaaet en Ændring i Mindretallets Forslag, har jeg kun gjort det, fordi jeg havde en Fornemmelse af, at den Indvending, som er reist fra den ærede Ordsførers Side, kunde reises derimod, nemlig, at

det ikke vel lod sig bevise, om en Hund kunde optages eller ikke. Det ærede Medlem af Mindretallet, som har udtalt sig om dette Forslag (Madsen), har allerede fremført, at dersom ærede Medlemmer dele den Anskuelse, der ligger til Grund, vilde det være ønskeligt, om de, naar Mindretallets Forslag forkastes, vilde holde sig til mit. Jeg skal fuldkommen tiltræde denne hans Udtalelse og bede ærede Medlemmer, som finde den samme Betænkning, jeg har fundet, ved at stemme for Mindretallets Forslag under Nr. 4, om at stemme for mit, da jeg troer, det er tilstrækkeligt at sige, at en Hund, som beviistlig har gjort Skade, kan slaaes ihjel. En „beviistlig Skade“ er nemlig ingen Smaating, thi en Skade, som kun — kan man næsten sige — er forbigaaende, kan man ikke vel tænke sig betragtet som beviistlig Skade. Naar f. Ex. en Hund bryder igennem et Hegn, eller løber igennem noget Korn, hvorledes skal en Mand da kunne bevise, at det er den eller den Hund, der har gjort det, men naar der foreligger en Skade, som han kan føre Vidner paa, vil Manden ogsaa efter dette Forslag have tilstrækkelig Berettigelse, og det forekommer mig ikke, at denne Berettigelse vel kan misbruges. Jeg skal gjentage, hvad jeg har sagt, at jeg troer, at den Mand, som vil misbruge en saadan Bestemmelse i Loven, vil blive alt Andet end lykkelig i de Omgivelser, hvort han boer, og jeg troer, at der deri er den bedste Betryggelse imod Misgreb, medens man paa den anden Side, ved blot at stille Optagelsen som den eneste Maade at blive af med en Hund paa, efter min Mening vil gjøre Lovens Bestemmelser temmelig illusoriske; jeg kan ikke troe, at den i saa Tilfælde virkelig kan faae en gennemgribende praktisk Betydning.

Steenstrup: Jeg har tilladt mig at stille et Underændringsforslag, som den ærede Ordsfører allerede har omtalt. Han yttrede, at det forekom ham, at dette Ændringsforslag var for strengt. Det er ganske sikkert, at der her er forskellige Stemninger med Hensyn til dette Forslag, men jeg troer dog, at i eet Punkt maa man være enig, nemlig deri, at naar der er Tale om Hundeliv og Mennesseliv, maa